

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
 27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
 Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ἀπειλοῦσιν ἢ ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ νέον ἔτος.—Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸ 1906.—Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸ 1906.—Ἀπὸ τὴν Στοκὸλμην.—Αἱ τρεῖς προσωπογραφίαι (μεταφρ. Δος Εἰρ. Νικολαΐδου).—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: τὸ προτοχρονιατικὸ φιλὲ (μεταφρ. Δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔρχονται καὶ περνοῦν τὰ ἔτη καὶ πανηγυρίζομεν μὲ χαρὰν τὴν ἀφιξίν των καὶ τὰ διώχνομεν μὲ ἀπογοήτευσιν κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς των στιγμήν. Τὰ ὄνειρά μας, οἱ πόθοι, αἱ ἐλπίδες μας, φορτῶνονται ὅλα εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ χρόνου, τὸ ὅποιον χρειάζεται διὰ τὴν περιπλάνησιν τῆς γῆς εἰς ἓνα ταξίδι ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Καὶ φανταζόμεθα ὅτι ἀκριβῶς κάθε στροφὴ τῆς καὶ κάθε προσέγγισίς τῆς εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ζῶδιον, θὰ μᾶς φέρῃ τὴν χαρὰν ἧπου περιμένομεν, θὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρα, μὲ τὰ ὅποια ζῶμεν.

Φυσικὰ, αἱ ἐλπίδες μας διαψεύδονται, καὶ τὰ ὄνειρά μας

μένουν ὄνειρα. Τὰ ζῶδια, ἡ γῆ, τὰ ἄστρα ἐξακολουθοῦν τὸν προκλιώνιον δρόμον των, χωρὶς νὰ φαντάζονται κἄν, ὅτι ἔχομεν τὴν ἀπλότητα νὰ ζητῶμεν ἀπὸ αὐτὰ τόσα πράγματα, ἄγνωστα ἐντελῶς εἰς τὴν ἰδικὴν των γλῶσσαν. Ὁ Θεός, βλέπετε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅταν ἐξεσφενδόνιζεν εἰς τὸ ἄπειρον ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόσμους, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον ἐφύσησεν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του ψυχὴν, θὰ ἐζήτει ἀπὸ ἄψυχα πράγματα, ὅτι αὐτὸς πανομοιότυπον τοῦ Θεοῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκτήσῃ. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ φορτώσῃ τοὺς περὶ τὴν γῆν ἀστερισμοὺς μὲ ὄγκολίθους ἀπὸ χρυσάφι καὶ διαμάντια, μὲ τὰ ὅποια ἡμεῖς δημιουργοῦμεν τὴν εὐτυχίαν μας, καὶ εὐθὺς ὡς ἡ γῆ θὰ ἐπλησίαζεν πρὸς αὐτὰ θὰ τῆς τὰ ἐφόρτωνεν εἰς τὴν ράχιν. Εἶχε τὴν ἀπλότητα νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, πνεῦμα, θὰ ἤρκειτο εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ἄστρον, μὲ τὴν ὁποίαν κενεὴν διαμάντι ἢ σμακράγδι καὶ ρουμπίνι δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ, ὅτι αἱ ἀκτίες τοῦ ἡλίου θὰ ἦσαν δι' αὐτὸν τὸ χρυσοῦν λουτρὸν τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ψυχῆς. Ὅτι ὁ πλοῦτος τῆς γῆς, τὸν ὅποιον χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα ἀπολαμβάνει, θὰ ἦτο μία μεγάλη εὐτυχία, ἢ ὁποία θὰ ἐτελείωνε μόνον μὲ τὴν ζωὴν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίστευσεν ὁ Θεός, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας ἐζοῦσαν μόνον ἄγγελοι, οἱ ὅποιοι ἐπετοῦσαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ οἱ σκώληκες καὶ τὰ ἔρπετά καὶ οἱ ὄφεις δὲν εἶχαν ἀκόμη κατακτήσει τὸν κόσμον. Τὰ τάγματα τῶν Χερουβιμ καὶ Σεραφεὶμ μὲ τρεῖς ἀκτῖνας ἡλίου ἐπλεκαν τότε τὰς χρυσᾶς στολάς των καὶ μὲ τρεῖς νότες παρμένες ἀπὸ τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν ἐτόνιζαν τὰς οὐρανίας μελωδίας των. Ἡ γῆ, παρθένος τότε ἀκόμη, ἦτον

ένος ἀληθινός παρὰ δεισός, εἰς τὸν ὅποιον οἱ πόνοι καὶ οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα ἦσαν πράγματα ἄγνωστα.

Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ὁ παντογνώστης ἐπίστευσεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ὁ παντοδύναμος δὲν ἐσκόρπισεν εἰς τὰ ἄστρα καὶ τὰ ζώδια πλούτη καὶ θησαυρούς, οἱ ὅποιοι νὰ πλημμυροῦν τὴν γῆν εἰς τὸ ἐτήσιον ταξιδί τῆς. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι διώχουν τὸν χρόνον σήμερον μὲ συριγμούς καὶ ὑποδέχονται τὸν νέον μὲ ἔσματα καὶ μὲ εὐχὰς καὶ μὲ ἐλπίδας εὐτυχίας.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1906

"Ας κλείσωμεν καὶ πάλιν δι' εἰκοστὴν τὴν ὥρα τὸ βιβλίον τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς γυναικείας δράσεως. Ἄς φυλλομετρήσωμεν μίαν πρὸς μίαν τὰς σελίδας τοῦ 1906. Ἄς ἐπισκοπήσωμεν τὸ παρελθόν, διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἠμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ἀπὸ τὸ μέλλον.

Αἱ Ἑλληνίδες ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ τὴν εὐεργετικὴν καὶ προοδευτικὴν δρασίν των. Ἡ φιλανθρωπία ἐβάδισε καὶ πάλιν ἀλμυρικῶς καὶ οἱ δολοφονικοὶ διωγμοὶ τῶν ἀδελφῶν μας τῆς Βουλγαρίας ἐξήγειραν καὶ πάλιν τὰς Ἑλληνίδας εἰς νέους ἀγῶνας στοργικῆς ἀγάπης καὶ περιθάλψεως. Οἱ πρόσφυγες εὗρον εἰς αὐτὰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸν πόνον ἀληθῶν ἀδελφῶν καὶ μητέρων. Γυμνοὺς τοὺς ἐνέδυσαν, πεινῶντας τοὺς ἐσίτισαν, πάσχοντας τοὺς ἐνοσῆλευσαν. Δύω μεγάλα γυναικεῖα ἐπιτροπὴ ἀμιλλῶνται τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Περὶ τοὺς πρόσφυγας νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀληθεῖς φρουροὶ τῆς υγείας, τῆς ἀνταποδοτικῆς, τῆς περηγορίας, ἐτάχθησαν αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων. Ἡ μίξ ἐκ τῶν ἐπιτροπῶν ὑπὸ τὴν κ. Αἰκατ. Ζλατάνου. Ἡ ἄλλη, ἀνασυσταθέντος τοῦ Ἐθνικοῦ τμήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ὑπὸ τὴν πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ἐλένην Γρίβα.

Ἡ ἀνασύστασις τοῦ ἑθνικοῦ τμήματος δὲν ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν ἑθνικὴν καιρίδα, ἥς θύματα εἶναι οἱ πρόσφυγες. Σήμερον τὸ Ἐθνικὸν Τμήμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς πρόεδρους ὄλων τῶν τμημάτων τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, γίνεται συγχρόνως τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον, τὸ ὅποιον ἀντιπροσωπεύει τὰς Ἑλληνίδας εἰς τὸν Διεθνή Σύνδεσμον τῶν Γυναικῶν, τοῦ ὁποῦτο Πρόεδρος εἶναι ἡ Λαίδη Aberdeen. Τοιοῦτοτρόπως αἱ Ἑλληνίδες, ἀνελευθερωσάμεναι μίαν πρὸς μίαν τὰς βραβείων τῆς προόδου, ἀποτελοῦν σήμερον μέρος τοῦ μεγάλου σώματος τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν δὲν περιορίζονται μόνον αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων. Αἱ ἐπαρχίαι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀφουρνίζονται εἰς μίαν γενικὴν δρασίν φιλανθρωπίας καὶ προόδου, τῆς ὁποίας τὸ μέλλον θὰ αἰσθηθῆ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡδὴ ἡ Αἴγυπτος, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες πρωτοστατοῦν εἰς πᾶν ἑθνικὸν καλόν, ἔχει καὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ κεφαλῆς εὐεργετικῶτάτης κινήσεως. Ἡ κ. Βιργινία Μπε-

νάκη κατάρθωσε κατὰ τὸ 1906 τὴν σύστασιν συσσιτίου εἰς τὸ ἐκεῖ Ἀβερῶφειον Περθεναγωγεῖον, εἰς τὸ ὅποιον φοιτοῦν ὑπὲρ τὰ ἐννεακόσια κορίτσια. Εἰς τὰ ἄπορα τὸ συσσίτιον περρέχεται δωρεάν. Εἰς τὰ μὴ ἄπορα ἀντὶ δέκα λεπτῶν. Εἶναι αἱ cantines scolaires τοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὸ συσσίτιον αὐτὸ, τὸ σχολικόν, τὸ ὅποιον εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι, δυστυχῶς, ἀκόμη πρᾶγμα ἄγνωστον. Καὶ τὸ ὅποιον ἐν τούτοις τονώνει τὸν παιδικὸν ὄργανισμὸν καὶ δημιουργεῖ τὰς ἀκαμίας γενεὰς τοῦ μέλλοντος.

Ἡ κ. Βιργινία Μπενάκη, ἡ ὁποία ἀληθῆς πρωτεὺς φιλανθρωπίας, αὐτοπροσώπως περρίσταται καὶ ἐργάζεται καὶ ἐπιβλέπει τὸ Συσσίτιον μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς καὶ τῆς ὑπερόχου διευθυντρίας τοῦ ἐκεῖ Παρθεναγωγείου κ. Ὑπατίας Σταμπά, θὰ ἐορτάσῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὰ ἐγκαίνια Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, τοῦ ὁποῦτο αὐτὴ πρόσταται.

Ἀναγράφουμεν ὑπερήφανοι τὴν γυναικεῖαν δρασίν μιᾶς πόλεως Ἑλληνικῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ, βεβαίως ὅτι τὸ 1907 θὰ περιλάβῃ εὐρύτερον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κύκλον τοιαύτης δράσεως.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΛΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ 1906

Τὸ ἔτος ἤρξισε μὲ τὸν γιγάντειον Σύνδεσμον τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν. Φυσικῶς ὁ Σύνδεσμος αὐτὸς ὡς ὅλα τὰ νέα καὶ τὰ μεγάλα κατηρτίστη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ Πρόεδρον τὴν ἐκατοντούτιδα πρωταγωνίστριαν τοῦ γυναικεῖου ζητήματος κ. Σωσάνναν Ἄντονου, καὶ ἀντιπρόεδρον τὴν κ. Ἐμμάν Σπόνερ, διευθύντριαν τῆς Αὐστραλικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Ἐταιρείας. Νέος θρίαμβος τῶν Ἀμερικανίδων διὰ τοῦ διορισμοῦ τῆς Καίριμαν Σπόνερ μηχανικοῦ εἰς διοικήτριαν τοῦ μεγάλου σιδηροδρόμου τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ ἐκ Βιέννης βραβωνίς Βέρθα Σοῦντερ, ἡ ἐπὶ σαράντα ἔτη ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῆς διεθνούς εἰρήνης ἔλαβεν ἐξ ἡμισείας μετὰ τοῦ Σέγκιεβιτς τὸ ἐξ ἑκατὸν χιλ. φρ. βραβεῖον Nobel διὰ τὸ πρὸ δεκαετίας ἐκδοθὲν περίφημον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης σύγγραμμά τῆς. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ γνωστὴ ζωγράφος ἀνθέων κ. Madeleine Lemaire λαμβάνει τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐνῶ ἡ ἐφευρέτρια τοῦ ραδίου κ. Curie διορίζεται καθηγήτρια τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὴν Σοβρῶνιαν ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῆς. Τὸ Γαλλικὸν θέατρον τοῦ Μολιέρου ἀναβιάζει μὲ τελείαν ἐπιτυχίαν τοὺς «Μισθωτοὺς μας» ἔργον ἐμπνευσμένον τῆς γνωστῆς συγγραφέως κ. Τόλμας Δόριαν. Εἰς τὸ Βερολίνον συγκαλεῖται συνέδριον τῶν Γυναικοφίλων, ἐνῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ γυναῖκες πληθυσμοὶ ἐξανίστανται ὑπὲρ τοῦ δικαιοῦματος τῆς ψήφου καὶ κερδίζουν ἑδρα εὐτυχίας εὐρύτατον. Ἐκ παρὰλλήλου πρὸς τὴν ἐξέγερσιν ταύτην αἱ Δανίδες συγκαλοῦν Διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον, καὶ λύουν πολλὰ ζητήματα φέροντα κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τῆς πολιτικῆς ψήφου. Εἰς τὸ Παρίσι συνέρχεται ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος τῶν Γυναικῶν, τοῦ ὁποῦτο ἐπεκτείνεται ὁλονὲν ὁ κύκλος τῆς εὐεργετικῆς δράσεως. Δύω μεγάλα καλλιτέχνιδες ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἡ Ριστόρη διὰ τοῦ θανάτου τῆς καὶ

ἡ Πάττη διὰ τῆς ὀριστικῆς ἐγκαταλείψεως τῆς σκηναίης.

Αὐτὴ εἶναι περίπου ἡ δαξίσις τῶν Γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου, ἡ ἐπιτελεσθεῖσα τὸ 1906, ἡ ἐκτὸς τοῦ συνήθους κύκλου τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἡρωικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀταπαρνήσεως εἰς τὴν οἰκογένειαν,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΕ'.

Μία βροχὴ ἐπίμονος, μονότονος, πληκτικὴ ἔπιπτεν ὅλην τὴν νύκτα. Ὁ θόρυβος τῶν τράμ, τῶν ἀμαξῶν, τῶν αὐτοκινήτων ἔσθνε, ἐξουδετεροῦτο, ἐχάνετο ὑπὸ τὰς ὀμβροναίαις τῶν κεραυνῶν καὶ τὸν συριγμὸν τῶν ἀνέμων. Τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπέφερα ἀπὸ νοσταλγίαν, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε. Ἐβρισκα ὅτι ἤμην πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὅτι ἴσως δὲν θὰ ἐπέστρεφα πλέον, ὅτι ἦτο παραφροσύνῃ νὰ ἐξορίζεταί τις χωρὶς λόγον καὶ ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ χωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἰδιούτους του, νὰ ἀρνήται τὰς συνθηκὰς του. Θὰ ἔδιδα, δὲν εἰζεύρω καὶ ἐγὼ τί, διὰ νὰ εὐρεθῶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὸ σπιτάκι μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐνθυμούμην ὅλα μου τὰ πράγματα μὲ ἀγάπην. Ἐζούσα καὶ πάλιν τὴν ζωὴν τῶν Ἀθηναίων μὲ λαχτάραν καὶ στοργήν.

Ἀναντιρρήτως ἡ Μυκηναϊκὴ αἴθουσα τοῦ Σχλίσμεν μὲ εἶχε συμφιλιώσει μὲ τὸν τόπον μου καὶ εἶχεν ἀνάψει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸν πόθον τῆς πλινθοστήσεως. Ἦρξισα νὰ σκέπτομαι ὀριστικῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως. Δὲν θὰ ἐπηγαίναμεν, ὄχι, εἰς τὴν Νορβηγίαν. Τὸ ψῆχος ἦτο ἤδη δριμύ ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ τὸ ἀρχικόν μας σχέδιον νὰ ἐκδράμωμεν ἕως τὸ Spitzberg ἐματαιοῦτο. Ἐχρειαζόμεθα διὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν εἰς τὸν βόρειον πόλον τοὐλάχιστον εἴκοσιν ἡμέρας καὶ ὁ καιρὸς ἦτο πλέον πολὺ προχωρημένος. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ προφθάσωμεν τὸν ἥλιον τοῦ μεσονυκτίου μᾶς ἔμμενε δὲ ἀκόμη ἓνας μέγας γύρος μέχρι Παρισίου καὶ Contrexeville, εἰς τὸ ὅποιον διὰ λόγους υγείας ὠφείλαμεν νὰ καταλήξωμεν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει καὶ τὰ σύννεφα, πυκνωμένα εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐσημαίνον ἐν εἶδος φρουρίων, τὰ ὅποια μᾶς ἔκλειαν τὸ ὠραῖον τῆς θαλάσσης θέαμα. Ποῦ ἄλλο νὰ ἐπηγαίναμεν μὲ τὸν φοικτὸν αὐτὸν καιρὸν, παρὰ εἰς τὸ μουσεῖον καὶ πάλιν; Ἐκάμαμεν τὰ γράμματά μας, ἐνεδύθημεν ζεστά, μὲ ὅσα φορέματα καὶ ἐπανωφόρια εἶχαμεν μαζὴ μας καὶ ἐξήλθαμεν. Διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἀμάξι τῆς κ. Κλάρας Σμιθ μού ἐφάνη ἀκκατάλληλον διὰ τὸ κλίμα τῆς Στοκόλμης. Μ' ὄλον ὅτι εἶχαμεν τῆς ὀμπρέλες μας καὶ εἶμεθα σκεπασμένοι μὲ μουσαμάδες, ὅμως ἡ βροχὴ μᾶς ἐκτυποῦσεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ὁ ἀμαξήλατος μὲ τῆς ὀμπρέλες μας ἐδυσκολεύετο νὰ διευθύνῃ. Μίαν δύο φορὰς ὁ Μαῦρος ἐγγλύστρησεν εἰς τοὺς πλημμυρισμένους δρόμους καὶ ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις ἐνός αὐτοκινήτου, τοῦ ὁποῦτο δὲν εἶχεν ἀκουσθῆ τὸ σφύριγμα παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς ἀνατρέψῃ. Ὅλοι οἱ οἰωνοὶ ἔσαν δυσάρεστοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὁ σύντροφός

μου, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἀκόμη βραδέως τὰς ἐπισκέψεις μας εἰκοσι ἕως τριάντα μουσείων τῆς Βενετίας, Μονάχου, Βερολίνου καὶ Κοπεγχάγης, ἦτο δύσθυμος, νευρικός καὶ κατηφής.

Ὁ ἀμαξήλατος μας, σκεπασμένος μὲ τὸν μουσαμᾶ του, ὑποδυμένος μὲ τῆς ὑψηλῆς μπότες του, γαντωμένος μὲ τὰ μακρὰ Σουηδικὰ χειροκτῆα του, ἔμμενε ἀκλόνητος εἰς τὴν θέσιν του, ὡς ἰσπότης ἄλλων καιρῶν, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προοῦνται ἀπὸ τίποτε, καὶ οἱ ὅποιοι ἀντιμετωπίζουν τοὺς κινδύνους μὲ ὄσπην ἀπλότητα καὶ τὰς εὐτυχίας. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ Μουσεῖον ἐσταμάτησε διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ ἐν συμπλέγμα μαρμαρῶν, ἔρχον τέχνης πρώτης δυνάμεως. Δύω νέοι, δεμένοι μέσα εἰς μίαν θηλειάν ἀπὸ πετσί, παλαιῶν, καὶ ἡ μονομαχία των δὲν θὰ τελειώσῃ παρὰ μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο. Εἶναι ὁ παλαιὸς τρόπος τῆς μονομαχίας τῶν Σουηδῶν. Τὸ συμπλέγμα φέρει τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πόνου, καὶ οἱ δύο μαχόμενοι ἐκεῖ ἐπάνω φαίνονται ἀποφασισμένοι ἢ νὰ νικήσουν ἢ νὰ ἀποθάνουν. Φαίνεται ὅτι αἰτία τῆς μονομαχίας εἶναι ἡ ζήλοτυπία, διότι τὴν βᾶσιν τοῦ μνημείου στολιζοῦν ἀνάγλυφα μὲ ἀλληγορίας τῆς ζήλειας, τῆς πάλης καὶ τῆς ὀδύνης τῆς χήρας καὶ στῆρι σχετιζόμενοι μὲ τὰ αἰσθητάματα αὐτά.

Ἄλλ' ἡ βροχὴ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ θαυμάσωμεν καὶ πολὺ τὸ ὠραῖον μνημεῖον. Σπεύδομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ μουσεῖον, τὸ ἑθνικὸν πλέον μουσεῖον, τὸ ὅποιον εὐθὺς ἀπὸ τὴν εἴσοδον προαναγγέλλεται ὠραῖον, πλούσιον καὶ μεγαλοπρεπές. Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Σουηδῶν, κατὰ θεοὶ γίγαντες, ὑποδέχονται τοὺς ἐπισκέπτας εὐθὺς εἰς τὴν εὐρείαν εἴσοδον. Εἰς τὰ δεξιὰ ὁ Ὀδίν, εἰς τὰ ἀριστερὰ ὁ Τὼρ καὶ ἐπάνω ὁ Βάλδερ. Λευκοί, ὅπως οἱ ἰδιοὶ μας τοῦ Ὀλύμπου, μὲ κατὰ τὸ πρωτογενὲς εἰς ὄγκον καὶ δύναμιν, κατὰ τὸ τιτάνειον καὶ τὸ κυκλώπειον μαζὴ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κατὰ τὸ πολὺ νοῦμον καὶ εὐφυΐας.

Ἀναντιρρήτως μεταξὺ τῶν θεῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἰδικῶν μας ὑπάρχει μεγάλη συγγένεια. Καὶ ναὶ μὲν οἱ ἰδιοὶ μας εἶναι πολὺ ὠραιότεροι καὶ ὁ τύπος των διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των τοῦ Βορρᾶ. Ἄλλ' ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἰσχὺς των εἶναι κοινὰ καὶ συνδυάζονται ἐξ ἴσου ἁρμονικῶς. Τὰ πάθη, τὰ αἰσθητάματα, ἡ δρασίς των θὰ ἦσαν ἐδῶ ἐπάνω, ὡς καὶ ἐκεῖ κάτω, πάθη ἀνθρώπων ἰσχυρῶν, οἱ ὅποιοι ἀντιπροσωπεύουν ὑπερόχους δυνάμεις τῆς φύσεως.

Ἐνα βλέμμα εἰς τὴν μυθολογίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῶν θεῶν των πιστοποιεῖ καταφανῶς τὴν συγγένειαν αὐτῆν. Ὁ Ὀδίν εἶναι ἓνας Ζεὺς μὲ ἀπειρους τίτλους καὶ ιδιότητας, συγκεντρῶν εἰς χεῖράς του ἀπειρίριστον ἐξουσίαν. Εἶναι ὁ κάτοχος τοῦ ὑδρομέλιτος, τὸ ὅποιον δίδει τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν Σκανδιναυικὸν Ὀλυμπιον καὶ τὴν ἐμπνευσίν εἰς τοὺς μεγάλους ποιητάς. Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὰς χώρας τῆς μονώσεως καὶ τῶν ρεμβασμῶν, οἱ ποιηταὶ εὐρίσκονται πλησιέστατα μὲ τοὺς θεοὺς καὶ ποτίζονται τὸ αὐτὸ νέκταρ τῆς ἀμβροσίας καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἐδῶ κάτω τὰ πράγματα διαφέρουν ὀλίγον. Καὶ εἶναι μὲν ὁ Ἀπόλλων ὄχι μόνον ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἔσματος καὶ προϊστάμενος τῶν Μουσῶν, οἱ ποιηταὶ ὅμως μόνον

από τὰς τελευταίας ταύτας ἐμπνέονται, ἐνῶ ὁ Ὀλυμπος κρατεῖ τὰς θύρας του διαμφοβητέι καὶ πρὸς τὸν θεῖον Ὀμηρον ἀκόμη.

Ὁ Ὀδὶν ἐν τούτοις, ὅπως τὸν βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω ὑπερψηλον, γιγαντώσωμον, καὶ μὲ βλέμμα ἀέτειον, θὰ ἐνέπνεε βεβιάως φόβον, ἂν καὶ ἡ παρὰδοσις τὸν παρουσιάζει ὡς κατακτητὴν ἀναριθμητῶν γυναικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη κόσμος ὀλόκληρος θεῶν νέων καὶ ἡμιθέων. Δὲν εἶχα κενὸν νὰ τὸν ψυχολογήσω πολὺ μεταξύ τῶν θεῶν τοῦ Σκανδιναυικοῦ Ὀλύμπου.

Ὅμως ὁ ἀρχαῖος καὶ πτυχωτὸς μανθῦς του, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα στάσις του, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον στηρίζει τὸ δεξιὸν χέρι εἰς ἕνα μικρὸν βέλος, τὸ ὑπερήφανον βλέμμα του, τὸ κράνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται μέτωπον ἐντελῶς θεῖον, τὸ σύνολον τοῦ γίγαντος αὐτοῦ θεοῦ προδίδει γιγάντειον χέρι γλύπτου, προδίδει βλέμμα καὶ ψυχὴν καὶ φαντασίαν καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος εἶδε πολὺ βαθειὰ εἰς τὴν παλαιὰν θρησκείαν τῆς πατρίδος του καὶ διηρμήνευσε τόσον πιστὰ τὸ αἶσθημα τῶν γενεῶν καὶ τῶν χιλιάδων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπετάσσοντο περιδεεῖς εἰς τὸν πατέρα τῶν θεῶν των.

Καὶ βεβαίως ὁ Fogelberg εἶναι ὁ πρῶτος Σουηδὸς τεχνίτης, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς τὸ μάρμαρον Σουηδικὴν ψυχὴν, καὶ ἐνεσάρκωσε τὰ ἰδεώδη τῶν βορείων χωρῶν καὶ παρὰδόσεων εἰς τὰ δημιουργήματά του. Ὁ Τόρ, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδίν, ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς ὄμαξ μὲ τὸ σφυρὶ ἔτοιμον νὰ πέσῃ βαρὺ καὶ ἀνιλεῖς, μὲ τὴν κάμψην τοῦ γόνατος εἰς μίαν ὀρμητικὴν κίνησιν πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ τὴν γροθιὰν σφριγμένην, μὲ τοὺς μῦς ἐξωγκωμένους, παρίσταται ὡς ὁ θεὸς τῆς πάλης, τῆς ὀργῆς, τῆς μάχης, τοῦ κεραυνοῦ, καὶ φοβερὸν καὶ παρὰφορον, καὶ ἀπειλητικόν. Βεβαίως τοιοῦτοι θὰ ἦσαν οἱ πρωτογενεῖς γίγαντες τοῦ Βορρᾶ, οἱ ἔχοντες κατὰ τῶν νὰ ἀντιπαλαίσουν στοιχείων καὶ ἐναντίων τῶν νὰ ἀμυνθοῦν ἐπιδρομῶν. Καὶ ἔπειτα, ὑπεράνω τῶν δύο γηίνων αὐτῶν κολοσσῶν, ὁ Βάλδερ, ὁ ἀγνὸς καὶ καλὸς καὶ ὠραῖος θεός, ὁ ὁποῖος ἔζησε μακρὰν πάσης ὕλικῆς ἀπολύσεως, χωρὶς κακίαν, χωρὶς πάθῃ καὶ χωρὶς μίση, καὶ ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἀθάνατος, εἶχεν ὅμως καὶ αὐτὸς τὸ τρωτὸν μέρος τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐν κακὸν πνεῦμα ἐβύθησε τὸ φαρμακερὸν βέλος του.

Ὁ Fogelberg ἠμπορεῖ νὰ ὑστερῇ εἰς τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας, ἠμπορεῖ νὰ λησμονῇ, ὅτι τὸ μάρμαρον πρέπει νὰ θεωρηθῇ μὲ ἀγάπην καὶ ἀπαλότητα καὶ ἠρεμίαν διὰ νὰ γίνῃ ἀριστοτέλειαν κλασικόν, κατέχει ὅμως τὴν δύναμιν νὰ φουξᾷ ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πνοὴν καὶ ψυχὴν εἰς τὰ ἔργα του καὶ νὰ τὰ ζωντανεύῃ εἰς μίαν ζωὴν ἀθανασίας.

Οἱ τρεῖς θεοὶ του, οἱ ὁποῖοι σὰς δέχονται ἐκεῖ εἰς τὸν ἀπεραντὸν καὶ ὑψηλὸν προθάλαμον τοῦ βωμοῦ τῆς τέχνης, σὰς διηγεῖται καθεὶς τὸ παρελθόν του, τὸ ἐπάγγελμά του, τὸν προορισμὸν του εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ εἰς τοὺς παραδείσους τῆς Σκανδιναυίας.

Τοὺς ἀπεχωρίσθη μὲ πολλὴν μου λύπην, διὰ νὰ ὑποστῶ τὰς διαφόρους διατυπώσεις τῆς εἰσόδου εἰς τὰ μουσεῖα, νὰ παρὰδώσω τὴν ὀμπρέλλαν καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου, νὰ φυλλο-

μετρήσω ἕνα δύο ὁδηγούς, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔτεινε μίαν πωλητρίαν βιβλίων, νὰ ἰδῶ δύο τρεῖς φωτογραφίαι τῶν ὠραϊότερων ἔργων τέχνης τοῦ μουσείου, νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ νὰ περιμεῖνω τὴν σειρὰν μου ὀπίσω ἀπὸ τὴν οὐρανὸν ὅπου ἐσχημάτιζεν ἕνα ἀτελείωτον κερκιδάνι Ἀμερικανῶν.

Ἀπέναντι εἰς τὴν κυρίαν εἰσοδὸν εἰσερχόμεθα εἰς ἕνα τμήμα ἐντελῶς Βυζαντινόν, μὲ πλοῦτον ἀλταριῶν, εὐαγγελίων, κανδηλῶν, κολυμβηθῶν, τὸν ὁποῖον ἔτσι συγκεντρωμένον δὲν εἶχα συναντήσῃ ἕως τῶρα εἰς κανὲν μουσεῖον τοῦ κόσμου. Ὀλόκληροι θύραι ἱεροῦ μὲ μωσαϊκά, παλαιὰ βυζαντινά, ὀλόκληροι θρόνοι ἀρχιερέων, ὀλόκληροι στολαὶ κνίτων καὶ μίτραι καὶ ἄμφια, ὡς μεγάλοι νοὶ νὰ εἶχαν μετακομισθῇ εἰς τεμάχια ἀπὸ τὸ Βυζάντιον εἰς τὴν ὑπερβόρειον αὐτὴν χώραν. Τὴν πρώτην στιγμὴν τὸ πρᾶγμα μοῦ ἔκαμν ἐντύπωσιν καὶ κατάπληξιν. Ἄλλ' ὅσον νεώτερον καὶ ὠραϊότερον ἀνεκάλυπτα ἀντικείμενα, τόσον ἡ μνήμη μου ἤρχισε νὰ ἀφυπνίζεται εἰς ἕνα μακρὸν παρελθόν τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄλλοτε Σκανδιναυοὶ ἀρχόντες καὶ μεγιστάνες ἦσαν οἱ Βαράγγοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπίσημον ἀκολουθίαν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν.

Ἐνθυμήθη ἀκόμη ὅτι εἰς τὰς Σταυροφορίας οἱ Σκανδιναυοὶ εἶχαν λάθει ἐνεργότατον μέρος καὶ ὅτι κατὰ τὴν παρὰδοσιν εἰς μυθικὸς βασιλεὺς τοῦ Βορρᾶ, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ μετὰ τάγματος νικητοῦ Σταυροφόρων, διῆλθε διὰ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἡ πομπὴ καὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἀκολουθίας του κατέπληξε τὴν μεγαλοπρεπῆ Αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου.

Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον ἀπεκόμισε πολυτιμὰ δῶρα, εἰς ἀντάλλαγμα ὀλοκλήρου στόλου ἀπὸ ἐξήντα τριήρεις, τὰς ὁποίας εἶχε χαρίσει εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξιον. Ὑπέθεσα ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ πολυτιμὰ αὐτὰ κειμήλια νὰ ἦσαν τὰ ἐν λόγῳ δῶρα, χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῶ νὰ ἐξακριβώσω, ἐὰν αἱ ὑποθέσεις μου ἦσαν βέσιμοι. Οἱ ὁδηγοί, οἱ ὁποῖοι ἐπαλοῦντο εἰς τὴν εἰσοδὸν ἦσαν γαρμυμένοι εἰς Σουηδικὴν γλῶσσαν καὶ ἡ δοκτορίνα Κλάρα Σμύθ, τὴν ὁποίαν ἠρώτησα, ὅταν ἐπέστρεψα, ποῦ εὐρέθησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Βυζαντινοὶ θησαυροὶ εἰς τὸ Μουσεῖον των, μὲ ἔβλεπε μὲ τὰ μικρὰ γαλανὰ ματάκια της ὅλη ἐκπληκτικὸς διὰ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχε κλν ἰδέαν.

— Εἶχα τόσους ἀρρώστους σήμερον, ὥστε εἰλικρινῶς λυποῦμαι ὅτι δὲν ἦλθα μαζὴ σακμοῦ εἶπε. Θὰ ἐμάνθκνα ἴσως καὶ ἐγὼ αὐτό, τὸ ὁποῖον μὲ ἐρωτᾶτε καὶ θὰ ἔβλεπα πράγματα περισσύτερον ὠραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὰ νεῦρα τῶν ἀσθενῶν μου.

Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς τηλεγράφους.

Ὅταν ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ Μουσεῖον ἦτο μεσημέρι ἀκριβῶς. Τὴν ἡμέραν, ἐκείνην ἐκτὸς τῶν τριῶν θεῶν τοῦ Fogelberg καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ τμήματος τοῦ μουσείου δὲν εἶδαμεν τίποτε ἄλλο. Εἶχα δώσει συνέντευξιν διὰ τὴν ὥραν αὐτὴν μὲ τὴν ὑπάλληλον τοῦ ταχυδρομείου τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἡ ὁποία θὰ ἤρχετο νὰ προγευματίσῃ εἰς τὸ Αὐτόματον, μὲ μίαν φίλην της τηλεγραφήτριας, παρὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐλάμβαναν πληροφορίας διὰ τὰς ὑπάλληλους τῶν τηλεγράφων. Αἱ

δύο κυρίαι ὑπῆρξαν ἀκριβέσταται εἰς τὴν συνέντευξιν των καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ σημειώσεις στατιστικὰς, σχετιζόμενας μὲ τὸ ἔργον των. Ἡ τηλεγραφήτρια ἦτο νέα κομψοῦλα, καθαρά, ἐνδυμένη ἀπλᾶ, ἀλλὰ μὲ πολὺ γούστο. Ὁμιλοῦσε Γαλλικὰ καλὰ, ἂν καὶ τῆς ἐχρειάζετο ὥρα διὰ νὰ συναρμολογήσῃ τὴν φράσιν της, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἐντελῶς ἀλλανθαστος. Ἦτο πτυχιούχος γυμνασίου, εἴξευεν ἀκόμη Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ, γλῶσσαι ὑποχρεωτικαί, μοῦ εἶπε, δι' ἡμᾶς τὰς ὑπάλληλους τῶν τηλεγράφων.

Χωρὶς νὰ περιμεῖν νὰ τὴν ἐρωτήσω, μετὰ τὰς πρώτας ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις, ἄρχισε σιγά, σιγά νὰ μοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν της ὡς ὑπάλληλου τῶν τηλεγράφων. Εἶναι περίπου κοινὴ ἡ ἱστορία ὅλων μας, μοῦ εἶπε, διότι ὁ νόμος εἶναι δι' ὅλους κοινός. Ἦμην εἴκοσι χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας μου, ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἀπέθανε. Εἶχα τελειώσῃ πρὸ δύο ἐτῶν τὸ γυμνάσιον. Ἡ μητέρα μου εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ. Εἶμεθα τρία κορίτσια καὶ ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε παρὰ μικρὰν σύνταξιν. Ὁφείλαμεν νὰ ἐργασθῶμεν. Ἦσαν ἀκριβῶς αἱ παραμοναὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν τηλεγραφικῶν μαθημάτων. Ἐιεγράφημιν εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαθητριῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον ἤδη ἐγγραφή ὑπὲρ τὰς τριάντα πέντε μαθήτριαι. Μεταξὺ ἡμῶν, θὰ ἐξελέγοντο αἱ εἴκοσι πέντε ἰκανότεραι, διότι εἰς τὰ μαθήματα αὐτὰ δὲν εἶναι δεκταὶ περισσύτεραι. Κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ εἶμεθα εἴκοσι χρόνων, νὰ εἶμεθα ὕψεις καὶ μὲ δυνατὰ μάτια καὶ αὐτιά, νὰ ἔχωμεν δίπλωμα γυμνασίου, νὰ γράφωμεν καθαρά καὶ τακτικὰ, νὰ εἰξεύρωμεν Γαλλικὰ, Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ, καὶ νὰ ἔχωμεν τοὺς πρώτους βαθμοὺς εἰς τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὰ φυσικομαθηματικά.

Τὰ μαθήματα αὐτὰ εἶναι τριμήνου διαρκείας, περιλαμβάνουν δέ: Ἠλεκτρολογικὰ, μαγνητισμὸν καὶ μετεωρολογικὰς μελέτας. Ἐπειτα τὸν μηχανισμὸν τῆς τηλεγραφικῆς καὶ τὴν θεωρίαν τῆς στενογραφικῆς αὐτομάτου μηχανῆς τοῦ Wheastone ὡς καὶ τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὴν νομοθεσίαν τῶν τηλεγράφων.

Καὶ εἶναι πολλὰ ἔτη ἀφότου αἱ γυναῖκες εἰσῆχθησαν εἰς τοὺς τηλεγράφους; ἠρώτησα ἐγώ. Πενήντα περίπου, μοῦ ἀπήντησε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι μέχρι τοῦ 1878, ἐγινόμεθα δεκταὶ μόνον ὡς βοηθοὶ καὶ ὅτι ἀπὸ τότε ἀνεγνωρίσθημεν ὡς καὶ οἱ ἄνδρες ὑπάλληλοι καὶ προαγόμεθα ὡς αὐτοὶ μέχρι τῶν ἀνωτάτων διοικητικῶν θέσεων. Ὁ μισθός μας ποικίλλει ἀπὸ ἐνεακοσίας ἕως χιλίας διακοσίας κορώνας, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων θέσεων. Μᾶς παρέχεται δὲ ἐπιπλέον κατοικία, φωτισμὸς καὶ θέρμανσις. Εἶμεθα πολὺ καλὰ, μοῦ ἀπήντησε καὶ ἡ Σουηδικὰ εἶναι ἡ μόνη χώρα, ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν της περισσότερας γυναῖκας ἀπὸ ἄνδρας, ἀφοῦ γυναῖκες ὑπάλληλοι εἰς ὅλην τὴν Σουηδίαν εἶμεθα τετρακόσαιοι πενήντα ἐννέα καὶ ἄνδρες διακόσιοι πενήντα δύο μόνον. Εἰς τὰ τηλεφῶνα δὲ εἶναι ἀποκλειστικῶς γυναῖκες.

Καὶ οἱ ἄνδρες δὲν διαμαρτύρονται δι' αὐτό;

— Πῶς, ἀφοῦ εἰσαγόμεθα καὶ προαγόμεθα διὰ διαγωνισμοῦ. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι ἐντροπὴ

νὰ περνοῦν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ τίκ, τάκ. Ἐνῶ ἠμποροῦν νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ δημιουργήσουν στάδιον πολὺ προοδευτικώτερον εἰς ἔργα, πολὺ συμφωνότερα μὲ τὴν ἀνδρικήν φύσιν.

ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

— Μοῦ εἶπε: Ἐέρεστε θὰ φάμε ὅ τι τύχει....

— Θὰ ἐλυπούμην πολὺ, ἂν ἐκάνατε δι' ἐμὲ ἐτοιμασίαν. μόνον φοβοῦμαι μήπως σὰς ἐνοχλῶ.

— Διόλου· εἶμαι κατενθουσιασμένος νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν γυναῖκά μου.

— Δὲν μοῦ εἶχετε πεῖ ὅτι εἴσθε νυμφευμένος;

— Μπᾶ!..... Ἀλλὰ, βέβαια, εἶμαι νυμφευμένος.....καὶ ἀκόμη πατέρας οἰκογενεῖας· ἔχω μίαν μεγάλην κόρην καὶ δύο δίδυμες....Τί νὰ σὰς πῶ· αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον εἰς τὴν ζωὴν· ὅλα τὰ ἄλλα!...

Ἐνας ὑπηρετὴς ἄνοιξε. Ἠρώτησε: Ἡ κυρία ἐπέστρεψε;

— Ὁχι κύριε.

— Καὶ αἱ δεσποινίδες;

— Ἐπίσης ὄχι ἀκόμη.

— Καλὰ. Θὰ βάλῃς ἀκόμη ἕνα σερβίτσιο εἰς τὸ τραπέζι·

ὁ κύριος τρώγει μαζὴ μας.

Μὲ ὠδήγησε μέσα εἰς ἕνα σαλόνι. Τὸ δωμάτιον ἦτο κομψόν, ἀλλὰ ψυχρὸν καὶ εἶχε κατὶ τὸ πένθιμον. Στακτικὰ σκεπάσματα ἐσκέπαζαν τὰ ἐπιπλα, μερικὰ κομψοτεχνήματα ἦσαν τοποθετημένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς γούστο.

Τὸ φῶς δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο δωμάτιον· ἕνας μεγάλος καθρέπτης τῆς Βενετίας ἐφάνετο θαμπὸς καὶ ἀνταπέδιδε κακὰ τ' ἀντικείμενα· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ σαλόνι κανενὸς παλαιοῦ σπιτιοῦ, ἐὰν μίαν γωνία δὲν ἐφωτίζετο ἀπὸ τέσσαρες θαυμαστικὰ εἰκόνες μὲ ὅμοιες κορνίζες.

— Ἐχετε ἐκεῖ τρία ἀριστουργήματα, εἶπα.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Εἶνε ἡ γυναῖκά μου καὶ τὰ τρία κορίτσια μου.

Ἐκαμα ἕνα: Α! ἴσως μὲ μίαν ἐκπληξιν πολὺ ἔντονον· ἀλλὰ τὸ δωμάτιον αὐτὸ μοῦ ἐφάνη τόσον αὐστηρὸν, τόσον ἀκατάλληλον διὰ νὰ κατοικῆται ἀπὸ τὰ τόσον τέλεια πλάσματα, τῶν ὁποίων ἐθαύμαζα τὰς εἰκόνας.

Ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἐκπληξιν μου.

— Ἡ γυναῖκά μου φαίνεται νέα, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Κοντὰ εἰς τῆς κόρες της φαίνεται περισσύτερον μεγαλειότερα ἀδελφὴ παρὰ μητέρα. Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ τῆς βλέπω ἔτσι ὅλες μαζὴ. Τὰ πορτραῖτά τους ὁμοιάζουν τόσον, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τὰς βλέπει. Κυττάξατε, πόσον εἶνε τέλεια. Τὰ χαρακτηριστικὰ εἶνε τόσον λεπτά. Μεταξὺ τῶν κλειστῶν χειλέων τὸ μεδίμα μνυτεύεται, καὶ ἂν καὶ αἱ τέσσαρες εἶνε τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου κάθε μίαν ἔχει τὴν ἰδικὴν της χάριν.... Εἶνε ὠραῖα, ἔ;

Εἰς τὴν φωνὴν του ὑπῆρχε ἀγάπη θρησκευτικὴ. Ἐτριψε τὰ χέρια...

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΚ και ΜΠΑΡΤ

ἐπι τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος

Ἐκδόσεις πολυτελεῖς βιβλίων φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν, παιδικῶν. Μία θαυμασιὰ συλλογὴ ὄλων τῶν νεωτέρων ἔργων, ὡς καὶ οἱ μεγαλειότεροι ποιηταὶ τοῦ κόσμου εἰς κάθε γλῶσσαν ἀποτελοῦν βεβίως δῶρα πολύτιμα δι' ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος. Καὶ δῶρα ὄχι πλέον πολὺ δαπανηρά, χάρις εἰς τὴν ἔκπτωσιν τοῦ συναλλάγματος.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΕΥ. ΠΕΤΡΙΤΣΗ

Ὁδὸς Πανεπιστημίου, παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Τροχιοδρόμου

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ζαχαροπλαστεῖα τῶν Ἀθηνῶν, συγχρόνως δὲ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον εὐσυνειδήτως ἐργαζόμενα. Παρακολουθεῖ τὰς προόδους τῆς ζαχαροπλαστικῆς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν ἀξίαν τῶν ζαχαρωτῶν καὶ γλυκισμάτων, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν ποιότητα τὰ ἔξοδα τῆς νεωτεριστικῆς ἐπιδείξεως. Ἡ πλάσας του ἔμειναν παντοῦ εἰς τὰ τριάντα λεπτὰ ἢ μία καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ εἰκοσάφραγκον εἴχε 1.60. Καὶ ὅμως εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτης, πρωτίστης ταξέως ζαχαροπλαστεῖα. Τὰ μπισκονιά του, ἡ τούρτες του, τὰ γλυκίσματα του, ἡ βασιλόπηγες του, τὰ παξιμαδάκια καὶ τὰ μπισκοτακία του καὶ ζαχαρωμένοι καρποὶ του εἶναι πολὺ τελειότεροι ἀπὸ ὄλων τῶν ἄλλων ζαχαροπλαστείων.

Τώρα μὲ τὰς ἐορτὰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον Πετριτση ἔχει τὴν μεγαλύτεραν καταναλωσιν, ὡς ἔχει καὶ τὸ μονοπώλιον τῶν προμηθειῶν τῶν γαμων, τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν μεγάλων χορῶν.

Ἡ κυρία Κλάρα Στίνη, ἡ κατέχουσα τὸ μυστικὸν τοῦ κάλλους καὶ τῆς γοητείας τῆς γυναικός, ἔφερε τελευταίως ἐκ Παρισίων ὅλα τὰ εἶδη τῆς γυναικείας κομφοπερείας τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν κλάδον τῆς, διὰ δῶρα πρὸς κυρίας. Κόσμος μύρων καὶ ἀρωμάτων καὶ κομφοτεχνημάτων ἀπὸ πολυτιμα ὄστρακα καὶ μύρια εἶδη πολυτελῆ τῆς γυναικείας κομμώσεως εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νίκης κατάστημα τῆς κ. Στίνης μὲ τιμὰς πολὺ προσιτὰς εἰς πάντας.

ΝΕΟΝ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΖΑΝΗ και ΠΗΤΤΑ

Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου

Εἶναι τὸ εὐθηνότερον ἀπὸ ὅλα τὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τὸ νεώτερον εἰς προμηθείας ἐκλεκτὰς κάθε εἶδους οἰκοκυρικοῦ. Καὶ εἶναι εὐθηνότερον, διότι ὅλην τὴν ἐργασίαν του διεξάγουσιν αὐτοὶ οἱ νέοι Πήττας καὶ Ζαννῆς καὶ διότι οἰκονόμησαν ἀπὸ τὸ ἐνοίκιον ἐν 20 ο/ο μὲ τὸ ὅποιον οἱ ἄλλοι τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐπιβαρύνουν τὰ ἐμπορεύματά των.

Τώρα μάλιστα μὲ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ τὰ γεύματα, ἀπὸ τὰ καλλίτερα δῶρα διὰ μίαν καλὴν οἰκοκυρὰν εἶναι ἡ προσφορὰ μιᾶς δωδεκάδος φιαλῶν Champagne ἢ λικέρ ἢ κονιάκ ἢ ὠραίων κιβωτιῶν πικ-φρίν καὶ τσαίου καὶ ἄλλων μπισκότων ἀγορασμένων εἰς τὸ νέον ἐδωδιμοπωλεῖον Ζαννῆ καὶ Πήττα, τῆς ὁδοῦ Ὁφθαλμιατρείου. Πλὴν αὐτῶν τὰ τυριά του, ἐγγύρια καὶ ξένα εἶναι ἐκλεκτοτάτα, ὡς καὶ τὰ χαβιάρια, χοιρομέρια, σαλτσισοτα, μορταδέλες, βούτυρα φρέσκα καὶ ἀλατισμένα, λάδια, ρύζια, καφφές καὶ ζάχαρι. Εἰς ὅλα τιμὰ πολὺ εὐθηνότεραι τῶν ἄλλων καὶ ὑψηροσῖα καὶ ἀκριβεία μοναδική.

Εἰς τῆς Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὅλα τὰ πολυτιμα μεταξωτὰ φορέματά σας καὶ τῆς στόφης δι' ἐπιπλα καὶ τὰ πλέον ἐπίσημα δῶρα σας διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗ και ΚΟΤΖΙΑ

Τὰ ποικίλα καὶ ὠραία δῶρα σας τοῦ Νέου ἔτους θὰ προμηθευθεῖτε εἰς τὸ Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιά, εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνότερας ἐφέτος ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ 60 %

Ἀγοράζετε τὴν περηνμισμένην καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις βραβευμένην καὶ ἐπιστημονικῶς παρασκευαζομένην

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ

Ἀνωτέραν πάσης ἄλλης

Ἐξαιρετικὴ ποιότης ἢ ὁκὰ Δραχμὰς 4

Πρῶτη » » » » 3

Εὐρίσκειται καὶ πωλεῖται εἰς φιάλας καὶ εἰς χύμα εἰς τὰς ἀκολούθους πόλεις: Ἐν **Πειραιεῖ** παρὰ τῷ κατασκευαστῇ κ. Ματ. Φ. Γεωργαντᾶ Φίλωνος 57.

Ἐν **Ἀθήναις** παρὰ τῷ Κουρείῳ κ. Ν. Α. Καργαδούρη Ὁφθαλμιατρείου 9.

Ἐν **Πάτραις** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπολεῖον κ. Κ. Χ. Καραθανασοπούλου ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου ἀρ. 54.

Ἐν **Σύρῳ** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον Δ. Α. Φωτιάδου.

Ἐν **Ναυπλίῳ** παρὰ τῷ ὁδοντοῖατρῷ κ. Κ. Γεωργαντᾶ. Εἰς τὰ ἀνωτέρω καταστήματα εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς Κολωνίας, Βιολέτα καὶ ὕδωρ Κινίνης εἰς χύμα ἀρίστων ποιότητων καὶ εἰς φιάλας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρωματικὴν.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας προστίθεται ἐπὶ τῶν τιμῶν 10 %.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Εἶναι ἀγαπητὰ πάντοτε τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἐξ εὐγενῶν μετάλλων σκευῆ ὡς δῶρα. Εἶναι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν φθείρονται ποτὲ καὶ ἔχουν τὴν ἀξίαν των πάντοτε. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ τὰς ἡμέρας αὐτὰς στολιζέται μὲ τόσα πολυτιμα πράγματα, καὶ αἱ προθήκαι τῶν πλουσίων ἀδαμαντοπωλείων καὶ χρυσοχοεῖων ἐνθυμίζουσι μὲγάλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα.

Τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον Γεωργίου Πομόνη κατέχει ἀναμφιβόλως θέσιν ἐπιφανῆ εἰς τὸ étalage αὐτὸ τῶν ὠραίων καὶ πολυτιμῶν πραγμάτων. Κομφοτεχνήματα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ, κοσμήματα πολυτιμα, σκευῆ τραπεζῶν καὶ γλυκοῦ, ὅλα φέρουν τὴν σφραγίδα μιᾶς ἐκλεκτικότητος καὶ καλλιισθησίας, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε διεκρίθη τὸ παλαιότατον αὐτὸ ἀδαμαντοπωλεῖον πρῶην Σπηλιοπούλου, εἰς τὸ ὅποιον ἐπὶ πενήντα ἤδη ἔτη τόσσοι συνεκεντρώθησαν πολυτιμοὶ θησαυροί.

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ

Εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον καὶ Ἀδαμαντοπωλεῖον

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Κ. ΤΖΙΝΗ

78 Ὁδὸς Ἑρμοῦ 78

Ἡ ἀμιλλα, ἡ ὁποία ἔχει ἀναπτύχθῃ ἐφέτος εἰς τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα καὶ χρυσοχοεῖα μας ἐμέωσε τόσον τὰς τιμὰς τῶν κοσμημάτων καὶ πολυτιμῶν σκευῶν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ἡ εἰς αὐτὰ ἀποκλειστικὴ προτίμησις διὰ τὰ δῶρα μας τοῦ Νέου ἔτους.

Μία ἐκθεσις νέων πολυτιμῶν σκευῶν καὶ κομφοτεχνημάτων ἀπὸ λευκὰ μέταλλα, τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς μίαν μικρὰν ἀίθουσαν τοῦ βάθους τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Παναγ. Τζίνης μᾶς ἔκαμε νὰ φαντασθῶμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ de la Paix τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ καὶ αἱ προθήκαι τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι δελεαστικώταται, τόσον διὰ τὴν ἐκλεκτικότητά καὶ καλλιισθησίαν τῶν πολυτιμῶν κοσμημάτων, σκευῶν καὶ libelofs, ὅσον καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν, ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ὠραία ἐκ λευκοῦ μετάλλου καὶ ἀργύρου σερβίτσια τοῦ τραπεζιοῦ καὶ γλυκοῦ.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ